

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **I. S.**, narozená „X“,
státní příslušnost Ukrajinská republika,
bytem „X“,
zastoupená zákonnou zástupkyní H. S., narozenou „X“,
bytem tamtéž,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2016, č. j. OAM-658/ZA-ZA11-K09-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2016, č.j. OAM-658/ZA-ZA11-K09-2016, jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím žalovaného byla zkrácena na svých právech, tím, že žalovaný porušil ust. § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v němž je vymezena povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Při posuzování návrhu nebyl zjištěn přesně a úplně skutkový stav věci a učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci. Skutečné důkazy je ochotna uvést u soudu při projednání této žaloby.
3. Důkazy, které si žalovaný opatřil jako podklad pro rozhodnutí, byly v rozporu s ustanoveními správního řádu neúplné, nemohl tedy správně posuzovat skutkové a právní otázky sloužící pro rozhodnutí ve věci samé. Provedené důkazy pak zhodnotil nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti, čímž znovu porušil ustanovení správního řádu.
4. Správní orgán dále pak nezkoumal ani současnou situaci na Ukrajině, přičemž při rozhodování vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 10. 2015, výroční zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016, výroční zprávy Freedom House ze dne 27. 1. 2016, které byly minimálně tři měsíce staré. Za tuto dobu však došlo k dalšímu vývoji situace, nepodařilo se naplnit Minské dohody, v rozporu s ukrajinskou ústavou byla vyhlášena mobilizace, mluvilo se i o možném pokračování bojů na celém území Ukrajiny. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008-68 ze dne 13. 3. 2009 „*že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze části dvou oblastí z celkového počtu 24...*“ uvádí žalobkyně, že pokud by situace na Ukrajině byla klidná a bezpečná, do konfliktu by nebyli zapojeni pozorovatelé OSCE a celá situace se řeší i na zasedáních OSN.
5. Vzhledem k výše uvedeným okolnostem proto žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a neopodstatněné a žádá soud o jeho zrušení a udělení mezinárodní ochrany formou azylu.

Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření ze dne 18. 4. 2017 žalovaný uvedl, že žaloba není dle jeho názoru způsobilá zpochybnit názory, ke kterým v rámci správního řízení dospěl. Žalobní body jsou formulovány pouze v obecné podobě a nesplňují zákonem požadované náležitosti ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Nelze z nich jednoznačně dovodit, jakých konkrétních pochybení nezákonností se žalobkyně ve svých podáních dovolává. Vzhledem k obecnému charakteru žalobních bodů není dle názoru žalovaného zřejmé, jakým konkrétním postupem či krokem byla žalobkyně na svých právech zkrácena. Pokud tedy nedojde k doplnění žaloby stran skutkových námitek dle § 37 odst. 5 s. ř. s., trpí podání takovým nedostatkem, pro který lze dle názoru žalovaného žalobu odmítnout ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 46 odst. 1 s. ř. s. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2015, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003-38.

7. Ze správního spisu dle názoru žalovaného prokazatelně vyplývá, že si obstaral dostatečné množství relevantních podkladů týkajících se bezpečnostní a politické situace na Ukrajině a stavu dodržování lidských práv. Získané informace a podklady obsažené ve správním spise považuje žalovaný za maximálně relevantní, transparentní, dohledatelné, ověřitelné z různých zdrojů, jež jsou respektovány též soudními orgány a jsou aktuální v době vydání napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Zákonná zástupkyně žalobkyně byla dne 16. 9. 2016 poskytnuta možnost seznámit se se všemi podklady a informacemi, které si správní orgán obstaral v rámci žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. K těmto podkladům se mohla zákonná zástupkyně vyjádřit či navrhnout námitky proti jejím zdrojům, případně navrhnout další podklady a informace. Matka žalobkyně se s podklady seznámila, nicméně žádné námitky vůči obsaženým zprávám neměla a ani je nechtěla doplnit jinými informacemi. Žalovaný pak zejména vzhledem k důvodům, které matka žalobkyně uváděla, zhodnotil též bezpečnostní situaci na Ukrajině. V hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu žalovaný vycházel z relevantních podkladů, které jsou dlouhodobě akceptovány též soudními orgány a jsou dostatečně aktuální v době vydání napadeného rozhodnutí. Na podporu svých argumentů odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68. Žalovaný se proto domnívá, že námitky obsažené v podané žalobě nejsou způsobilé zpochybnit rozhodnutí žalovaného ve věci udělení mezinárodní ochrany a navrhl zamítnutí žaloby, pokud by soud neshledal důvody pro odmítnutí žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.

Ústní jednání

8. Při jednání soudu dne 30. 4. 2018 uvedla zákonná zástupkyně žalobkyně, že situace na Ukrajině je stále neklidná, její manžel je voják a v současné době je na Ukrajině, přičemž není zaručeno, že se konflikt znovu nerozhoří. Zákonná zástupkyně žalobkyně, ani sama žalobkyně se nemají kam vrátit, neboť zástupkyně žalobkyně dostala povolávací rozkaz do armády jako zdravotní sestra. Žádné dokumenty, které by zástupkyně žalobkyně potřebovala k pobytu, nemá, neboť ty jsou na Ukrajině, a tam se vrátit nemůže. V současnosti je živí pouze manžel.
9. Pověřený pracovník žalovaného v závěrečném návrhu navrhl zamítnutí žaloby, neboť informace založené ve spise ke stavu na Ukrajině jsou aktuální, když byly vydány v roce 2016. Je obecně známo, že situace na Ukrajině se od doby vydání těchto zpráv ještě zlepšila. Zástupkyně žalobkyně je v České republice 10 let a manžel zde má trvalý pobyt. Z toho vyplývá, že žalobkyně nemohla být pronásledována, což je podmínka pro udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost pak vyplývá i z faktu, že o udělení mezinárodní ochrany bylo požádáno čtyři dny po narození žalobkyně. Žalobkyně by měla k legalizaci pobytu využít zákon o pobytu cizinců, nikoli se mezinárodní domáhat ochrany dle zákona o azylu. Žalovaný se tak okolnostmi důležitými pro udělení azylu zabýval, avšak žádné neshledal. Náhradu nákladů řízení pověřený pracovník žalovaného nežádal.

Správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 28. 7. 2016 podala zákonná zástupkyně, matka nezletilé žalobkyně, žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 2. 8. 2016 poskytla zákonná zástupkyně údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétně sdělila, že se žalobkyně narodila v České republice v T., posledním bydlištěm „X“, nemá osobní doklady, je ukrajinské národnosti, křesťanského pravoslavného vyznání, je bez politického přesvědčení, svobodná, zdravá, bezdětná, nikdy nepobývala v jiných státech, nemá udělena víza ani povolení k pobytu v jiných státech. Zákonná zástupkyně měla před příchodem poslední bydliště na Ukrajině, „X“ a do České republiky přicestovala autobusem z Polské republiky, kde předtím pracovala v K.
10. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 8. 2016 uvedla zákonná zástupkyně žalobkyně, že otcem nezletilé žalobkyně je I. S., narozený „X“, státní příslušník Ukrajiny, toho času s vyřízeným trvalým pobytem na území České republiky, manžel zákonné zástupkyně žalobkyně. Zástupkyně žalobkyně uvedla, že na Ukrajinu se vrátit nechce, protože nemá 1000 dolarů jen na zápis do pořadníku na termín na podací papíry. Rodiče žalobkyně zde mají rodinný dům. O sloučení rodiny za svou osobu zákonná zástupkyně nemohla požádat, protože se tři roky starala o svého nemocného otce, který pak před rokem zemřel. Do České republiky přijela na pozvání, aby si tady vyřídila povolení k pobytu, na policii jim ale bylo řečeno, že pro úspěšné udělení pobytu musí manžel minimálně půl roku platit pojištění. Až do 30. 6. 2016 jezdila zákonná zástupkyně pracovat do Polska. Původně zákonná zástupkyně chtěla žádat o azyl v Polsku, byla domluvená i na pohovor, ale žalobkyně se narodila předčasně během návštěvy v České republice. Žalobkyně tak nemá žádné doklady a podání žádosti o azyl je jedinou možností, jak zlegalizovat pobyt, neboť zákonné zástupkyni 3 dny po podání žádosti končila platnost víza (5. 8. 2016). Na Ukrajinu se rodiče žalobkyně vrátit nechtějí, matka žalobkyně tam sice má dům po rodičích, ale neví, v jakém je stavu. Naposledy tam byla v únoru 2016. Žádné další příbuzné rodiče žalobkyně na Ukrajině nemají, otec žalobkyně v České republice žije už skoro 10 let, příští rok si může žádat o občanství a v České republice chtějí výhledově zůstat. Ve vlasti nikdy neměla problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou, ani problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví a náboženskému přesvědčení.
11. Následně byla zákonná zástupkyně žalobkyně dne 28. 7. 2016 seznámena s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují Informaci Ministerstva zahraničních věcí, č. j. 115045-LPTP, ze dne 9. 10. 2015, Informaci Ministerstva zahraničních věcí, č. j. 121482-LPTP, ze dne 16. 12. 2015, Informaci Ministerstva zahraničních věcí, č. j. 103518/2016-LPTP, ze dne 3. 6. 2016, Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (UNHCR) ze dne 3. 3. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016 a zprávu Freedom House - Svoboda ze dne 27. 1. 2016. Zástupkyně žalobkyně si pořídila fotokopie podkladů pro vydání rozhodnutí, další doplnění podkladů pro rozhodnutí již nenavrhovala a ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nevyjádřila. Dne 16. 12. 2016 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Před vlastním meritorním projednáním žaloby je soud povinen se zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, neboť jejich nedostatek má za následek odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K podmínkám řízení patří mimo jiné řádná žaloba obsahující žalobní body.
15. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *„[ž]aloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.“* Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. přitom platí, že žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, toto ustanovení dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených žalobních bodů žalobu o nový žalobní bod, ale i na případy, kdy žalobce v žalobě neuvedl žádný žalobní bod. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *„[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“*
16. Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publ. pod č. 113/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého *„[v] důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, platí, že za žalobní bod je nutno považovat „... každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“
18. V projednávaném případě soud nejprve posoudil, zda všechny žalobní body žaloby jsou přezkoumatelné, přičemž u prvních dvou (uvedených pod body 2. a 3. tohoto rozsudku) dospěl k závěru, že nikoli. Obsahují totiž pouze obecná tvrzení o porušení procesních práv žalobkyně ve smyslu § 2 a § 3 správního řádu. Kterých konkrétních zjištění nebo podkladů se namítaný nedostatek správního řízení týká, však žalobkyně konkrétně neuvedla. Za této situace jsou proto první dva žalobní body soudně nepřezkoumatelné pro neurčitost a nejedná se tak o žalobní body podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že poslední žalobní bod však přezkoumatelný je, neboť obsahuje již konkrétní námitky týkající se nedostatečné aktuálnosti zpráv, z nichž vycházel žalovaný při rozhodování, soud proto žalobu jako celek postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout nemohl.
19. K namítané neaktuálnosti zpráv sloužících jako podklad pro rozhodování uvádí soud následující.
Zatímco žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany byla podána dne 28. 7. 2016, zprávy sloužící jako podklad pro rozhodnutí, jmenovitě Informace Ministerstva zahraničních věcí, č. j. 115045-LPTP byla datována dnem 9. 10. 2015, Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 121482-LPTP dnem 16. 12. 2015, Informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 103518/2016-LPTP dnem 3. 6. 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (UNHCR) dnem 3. 3. 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch dnem 27. 1. 2016 a zpráva Freedom House - Svoboda ze dne 27. 1. 2016. Poslední jednání ve věci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se konalo dne 16. 9. 2016. Námitku týkající se neaktuálnosti těchto podkladů však žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně nevznesla. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017-31 nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81) jsou zprávy mezinárodních organizací a Ministerstva zahraničních věcí České republiky, sloužící jako podklad pro vydání rozhodnutí o udělení azylu, považovány za dostatečně aktuální. Ani při nařízeném ústním jednání dne 30. 4. 2018 pak zákonná zástupkyně nepředložila soudu žádné další informace vyvracející skutkový stav ohledně aktuální situace na Ukrajině zjištěný ze správního spisu žalovaného.
20. V rozsudku ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „Český zákon o azylu nezakotvuje v režimu azylového řízení zásadu *in dubio pro reo*, pokud jde o tvrzení žadatele o azyl. V praxi pak zmírnění důsledků neexistence této zásady představuje rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a stát tím způsobem, že stát je zodpovědný za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

náležitě zjištění reálii o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají jeho výlučné osoby.“

21. Nad rámec žalobních námitek uvedených v tomto řízení soud rovněž konstatuje, že právo na rodinný život je nepochybně jedním z chráněných zájmů, jenž je Česká republika v duchu mezinárodních tradic i závazků povinna respektovat. Na druhou stranu nemůže být jeho ochrana absolutní a nadřazená ostatním zájmům chráněných zákonem, o čemž ostatně svědčí dosavadní judikатурní praxe. Potřebu rodinného života může žalobkyně (respektive prostřednictvím svých zákonných zástupců) realizovat prostřednictvím jiných právních institutů, zejména k tomuto účelu určených pobytových oprávnění, nikoliv však formou azylové ochrany. Řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. S ohledem na vše výše uvedené soud konstatuje, že žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany, stejně jako závažné porušení správního řádu, neprokázala a žaloba tudíž není důvodná. Proto ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30 dubna 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)